

РЕШЕНИЕ

№ 5716

гр. София, 28.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 19.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **3742** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Ж. Д., гражданин на Република Тунис, роден на 1.1.1986 г. срещу отказ за издаване на виза „Д“ за продължително пребиваване издаден на 27.3.2021 г. Посолството на Република България в Тунис.

Жалбоподателят твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен. С него се нарушават правата му по чл. 8, ал. 1 ЕКЗПЧ доколкото той е женен за българска гражданка и нарушава правото му на личен и семеен живот, поради което е нарушен чл. 13 ЕКЗПЧ. Твърди, че желае да е със съпругата си. Представени са всички изискуеми документи. Неоснователен е изводът, че са налице предпоставките на чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ. Излага твърдения за високомерно и обидно поведение на служителите на дирекция „Миграция“. Представени са всички необходими документи.

Ответникът – консулско длъжностно лице Посолството на Република България в Република Тунис, моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че са налице предпоставките на чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ, както и на чл. 10, ал. 1, т. 17 т. 24 ЗЧРБ. Не е ясна целта на пребиваването на жалбоподателя. Основателни са съмненията за наличие на брачни отношения.

В съдебно заседание от 19.8.2023 г. е разпитана Д. Д.. От показанията ѝ се установява, че С Ж. се познават от 8 години. Първоначално се запознали на един рожден ден, визуално, през 2014 година. След това не го е виждала, но имали кореспонденция във

Фейсбук. Всяка година, понеже той не може да дойде в България, тя отива там, когато имам отпуск. Зависи колко ще я пуснат от работа. Работи като моделиер шивач в Сватбен център Варна. Съпругът ѝ заедно с четиримата си братя имат ресторант и управляват ресторант, който работи цялгодишно, среден като обем в [населено място]. Това е курортен град, горе-долу като А., Поморие нещо такова голямо. Искането за виза било, понеже той е виждал нейните родители само на видео, искал да се запознае с нейната рода. Четиримата братя управляват ресторант цялгодишно със съпруга ми. Всеки си е с отделно домакинство. Той си живее в двустаен апартамент сам. С 11 години е по-малък, със средно образование. Завършил е икономическа гимназия. Имали намерение като дойде тук, да заживеят заедно. Горе-долу около три години, да може да опознае всичко. Родители ѝ били наясно и за повода, по който ще идва. Знаят, че имат брак. Знаят всичко. Съпругът ѝ никога не е бил женен и няма деца. Свидетелката има едно дете от предходен брак. На 19 г. ще стане след два дни. Родителите ѝ живеят в къщата на баба ѝ и дядо ѝ. Тя е на два етажа. Те живеят на долния етаж, свидетелката живее на горния етаж. На горния етаж щели да живеят и те. Де факто пак самостоятелно се получава.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за виза, на 13.2.2023 г. Към заявлението е посочил, както и е представил декларация, че заедно със съпругата си Д. Д. иска да живее в България, в собственото ѝ жилище. Приложени са доказателства относно регистрацията ѝ на територията на страната, декларация че се задължава да осигури жилище, удостоверение относно открита сметка в Търговска банка, лични документи, застрахователен договор. Представено е удостоверение за граждански брак, видно от което жалбоподателят и Д. Д. са сключили граждански брак на 21.9.2022 г., в Тунис.

Видно от писмо от справка, издадена на 13.3.2023 г., за извършена проверка по реда на чл. 24, ал. 4 ЗЧРБ, по отношение на Д. Д.. От справката се установява, че тя само е регистрирана на адрес в [населено място], [улица], а живее в [населено място], [улица]. По професия е шивачка, работи от вкъщи, без постоянен трудов договор, с родителите си. Нейното семейство и това на нейните родители живеят скромно. Д. Д. подпомага и бащата на детето ѝ К.. Родителите ѝ не знаели тя да е сключила брак с чужденец, а единствено, че контактува с мъж от Тунис. Майката не знае, че той има намерение да живее във Варна, както и да отседне в нейния дом. Притеснена е от това, че дъщеря ѝ контактува с мюсюлманин. Знае, че Д. е пътувала няколко пъти до Тунис. Знае, че са се запознали в интернет, но не знае кога; не знае нищо за семейството му. . Представено е писмо от ДАНС, от 1.6.2023 г., видно от приложението към което е извършена проверка на декларирания от жалбоподателката адрес в [населено място], ул. В. В., се потвърждава и установеното по-горе. Видно от справка от МВР-ИИС е констатирано, че за периода 1.1.2013 г. – 22.2.2023 г. Д. е имала само едно излизане до Истанбул, когато е сключен брака ѝ – на 3.10.2022 г. Няма данни за съвместни пътувания. Няма данни жалбоподателят да е посещавал страната. Изразено е отрицателно становище за издаване на виза.

Предвид така изложеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 27/10.3.2021 г. на Посланика на Република България в Република Тунис.

Актът е издаден в предвидената в закона писмена форма.

По отношение на мотивирането му. Отказът е издаден под формата на стандартен формуляр - утвърден образец в Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. В отказа е отбелязано, че визата е отказана; направено е цитиране на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, която норма предвижда, че отказът се издава „когато не докаже достоверно целта и условията на пребиваване“, както и на чл. 10, ал. 1, т. 24 ЗЧРБ – цитирана е посочената норма. В графата „допълнителни бележки“ е отбелязано, че след извършени

В графата допълнителни забележки е изписан следният текст: „след извършване на допълнителна проверка са налице основателни съмнения за фиктивно изпълнение на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ с цел получаване на разрешение за пребиваване в страната, заобикаляйки режима за пребиваване на чужденци в България“.

Съдът, като взе предвид изложеното, счита, че актът е в достатъчна степен мотивиран. При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила, вкл. и е извършено е съгласуване с ДА „НС“, видно от което са направени възражения за издаване на виза, описани по-горе.

По приложението на материално-правните норми.

Обжалваният акт е постановен при цялостно изясняване на фактическата обстановка и в съответствие с приложимите материално-правни норми.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 (нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.), се постановява отказ за издаване на виза, ако не се докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит;

т. 22. (нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава

Съгласно чл. 26, ал. 3 ЗЧРБ (Нова - ДВ, бр. 42 от 2001 г., доп. - ДВ, бр. 37 от 2003 г., изм. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.), се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец ..., получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен ... с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване.

Съгласно чл. 26, ал. 4 (Нова - ДВ, бр. 42 от 2001 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) Преценката за отказ на разрешението по ал. 3 се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен ... единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Такива данни могат да бъдат:

1. (доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) обстоятелството, че съпрузите ... не живеят заедно;
2. липсата на принос към задълженията, произтичащи от брака;
3. обстоятелството, че съпрузите не са се познавали преди сключването на брака;
4. (доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) даването на противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг или осиновения (име, адрес, националност, професия), за обстоятелствата на запознанството им или за друга важна лична информация;
5. (доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) обстоятелството, че съпрузите ...не говорят на език, разбираем и от двамата;

б. заплащането на парична сума за сключването на брака извън обичайната зестра; Предвид цитираните норми, послужили като основание за постановяване на оспорения отказ, следва да се направи извод, че в тежест на ответника по жалбата е да докаже наличието на „данни“, от които да може да се направи извод, че бракът е сключен с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване. В процесния случай, предвид събраните доказателства, съдът намира, че се установяват достатъчно „данни“, от които да може да се направи такъв извод.

Видно от събраните доказателства, се установява, че лицата, сключили брак, не са живеели и не живеят в едно домакинство. Д. Д. за 10 г. е пътувала само един път вероятно до Тунис, когато е сключен гражданският брак. За останалите установени пътувания не се установява дали могат да се свържат с пътуване до Тунис. Родителите ѝ не са знаели, че е сключила брак, никога не са виждали или контактували с жалбоподателя.

Същевременно, предвид установеното относно пътуването следва да се приеме за недостоверно изложеното в свидетелските показания на Д. Д., че се е запознала визуално през 2014 г., както и че е пътувала всяка година до Тунис /за 10 г. има 3 пътувания, като и трите не са до Тунис/. Свидетелските показания относно работата ѝ противоречи и на установеното относно това, че работи от вкъщи. Ето защо съдът намира, че не може да се даде вяра на показанията на Д.. Които показания са още един аргумент в подкрепа на извода, че сключеният от нея брак е сключен с цел заобикаляне на закона.

Същевременно, съдът възприема изводите, направени от административния орган, че са налице посочените предпоставки. В този смисъл установеното относно пътуванията на жалбоподателката, знанието на родителите ѝ относно отношенията с жалбоподателя, описани по-горе, поради което следва да се приеме, че са налице предпоставките на чл. 24, ал. 4, т. 1 и 4 ЗЧРБ.

По разноските. Предвид изхода на спора жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. Д., гражданин на Република Тунис, роден на 1.1.1986 г. срещу отказ за издаване на виза „Д“ за продължително пребиваване издаден на 27.3.20213 г. от консулското длъжностно лице към Посолството на Република България в Тунис.

ОСЪЖДА Ж. Д., гражданин на Република Тунис, роден на 1.1.1986 г. да заплати на Посолството на Република България в Тунис сумата от 100 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ:

